

1. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 16: 19 - 31

Tämän päivän pyhässä evankeliumissa kuvataan meille se katkera ja surkea tila, johon rikas mies vaipui kuolemansa jälkeen. Hänen vaivansa tuli hänelle vielä sitäkin paljon sietämättömämmäksi, kun hän ei nähnyt siitä mitään ulospääsyä eikä sille mitään loppua, hänellä ei ollut ensinkään toivoa pelastuksesta, ei myös pienintäkään lohdutusta eikä virvoitusta, ei lainkaan helpotusta eikä apua. Tämä hänen surkea tilansa ja huojentamaton vaivansa kuvataan meille sillä tavalla, että hän halusi vesipisaraa jäädyttääksensä kieltään siinä palavassa liekissä, mutta ei saanut yhtä ainoatakaan pisaraa lieivitykseksensä.

Me havaitsemmekin usein myös Vanhan Testamentin kirjoituksissa, että virvoitusta ja lieivitystä tuskassa verrataan veteen ja vesivirtoihin samoin kuin vastaavasti suuri surkeus, josta ei ole pelastuksen toivoa, usein kuvataan vertauksella kuivasta paikasta, jossa itsessään ei löydy vettä jäädyttämään ja virvoittamaan. Kun Daavid tahtoi kuvata omaa ja muiden uskovaisten onnea, autuutta ja sielun virvoitusta Jeesuksen paimensauvan ja armollisen johdatuksen suojassa, niin hän sanoo: ” **Hän kaitsee minua viheriäisessä niityssä, ja vie minua virvoittavan veden tykö. Minun sieluni hän virvoittaa ...**” Ps. 23: 2 - 3. Kun Jesaja kauan sitten puhuu siitä autuudesta, jonka Jeesus maailmaan tultuansa oli ansaitseva ihmisille, ja siitä vapaasta pääsystä Jumalan armoon Kristuksessa, mikä meillä nyt on, niin hän sanoo: ” **Teidän pitää ammentaman vettä ilolla autuuden lähteistä.**” Jes. 12: 3. Sitä vastoin onnetonta sielun tilaa verrataan karkeaan maahan ja vedettömään kuoppaan. Kun Sakarja ennustaa ihmissuvun lunastuksesta Jeesuksen kautta ja siitä iankaikkisesta surkeudesta, josta he Hänen sovintoverensä ja kuolemansa kautta ovat vapahdetut niin kuin kurjat vangit loppumattomasta vankeudesta, ja jolle Vanhassa Testamentissa oli esikuvana Israelin lasten pelastus heidän kovasta vankeudestaan ja orjuudestaan, niin hän puhuu tällä tavalla: ” **Sinä**

lasket myös liittos veren kautta vankis ulos vedettömästä kuopasta.” Sak. 9: 11.

Jeesuksen veren kautta, joka on Uuden Testamentin veri, me olemme onnellisesti päästetyt ja ihanasti vapahdetut iankaikkisesta onnettomuudesta, johon me syntiemme kautta olimme vaipuneet. Tämän jumalallisen ja kalliin veren kautta me olemme päästetyt synnin rangaistuksesta ja vallasta, jos me vain annamme avata sydämemme ottamaan vastaan sen autuaaksitekevää, puhdistavaa ja virvoittavaa voimaa. Jeesuksen haavat ovat avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan. Ja sentähden Vapahtaja antoi itsensä kuoleman tuskaan, sentähden Hän janosi ristillä katkerassa kivussa, että Hänen janossaan ja veressään tulisi olemaan janoa sammuttava neste ja virkistys meille vaivaisille syntisille. Meidät on siis päästetty ulos liiton veren kautta, meidän ei tarvitse enää nääntyä viheliäisyydessämme. Koko asia on nyt vain siinä, että me täällä armon ajassa etsimme autuuttamme tässä veressä, joka on vuotanut meidän edestämme, ettemme rikkaan miehen kanssa onnettomasti lankeisi kuolemassa vaivan paikkaan, siihen vedettömään kuoppaan. Tämä viheliäinen mies oli täällä armon ajassa lyönyt laimin etsiä autuuttansa Jeesuksen veressä, sentähden hänen täytyi myös sitten liian myöhään valittaa hulluuttansa. Tutkistelkaamme nyt:

Minkä tähden rikas mies joutui vaivan sijaan ja kuinka hänen veljensä ja me voimme välttää sen

Rikkaan miehen onnettomuus vaivassa kuvataan meille sangen suureksi, hän oli vailla mitään avun tai pelastuksen toivoa. Hänestä, joka eli täällä maan päällä joka päivä herkullisesti ja hekumassa, joka etsi ja löysi ilonsa ja osansa tässä maailmassa eikä ajatellut eläessään muuta kuin tyydyttää lihallisia halujansa, hänestä sanotaan, että hän kuoltuansa heräsi helvetissä ja vaivassa. Hän, joka eläessään täällä oli pitänyt itseään paljon onnellisempana kuin köyhä Lasarus, sai nyt nähdä tämän äärettömässä autuudessa, mutta hänen itse täytyi mennä iankaikkiseen vaivaan ja vaihtaa kaiken maallisen rikkautensa palavaan liekkiin. Hänen, joka täällä ajassa oli pitänyt köyhän Lasarusen paljon huonompana itseänsä ja oli rikkaudellaan voinut hankkia itsellensä kaikenlaista maallista iloa ja kunniaa, täytyi nyt pakosta tältä köyhältä huutaa apua, koska hän itse ei voinut auttaa itseään. Hänen, jonka viittausta niin moni täällä maan päällä oli valmis noudattamaan, ja siten häneltä ei koskaan voinut puuttua ihmisten apua, täytyi nyt nähdä itsensä syöstyksi pohjattomaan surkeuteen, ilman toivoa, ilman lievitystä. Voi sitä surkeaa muutosta tuolle köyhälle sielulle, joka hekumansa päivinä ei koskaan vakavasti ollut ajatellut loppuansa, vaan elänyt suruttomana autuudestansa ja sen lisäksi kenties tehnyt pilkkaa niistä, jotka tahtoivat varoittaa häntä siitä uhkaavasta vaarasta! Ja eikö

näin käy vieläkin ihmisten keskuudessa? Mitä muutakaan se on, kun ihmiset yleensä tänäkin aikana elävät niin varmoina ja suruttomina autuudestaan? He vaipuvat maalliseen hekumaan ajattelematta edessä olevaa iankaikkisuutta. Heidän halunsa ja jokapäiväinen murheenpitonsa tähtää ainoastaan siihen, kuinka he tyydyttäisivät ja täyttäisivät syntisiä himojansa ja halujansa. He eivät anna itsellensä mitään aikaa ajatella hautaa, tuomiota, tilintekoa ja iankaikkisuutta eikä sitä, kuinka heidän köyhän sielunsa vihdoin pitää käymän. Jos joku tahtoisikin varoittaa heitä aikanaan etsimään sielunsa pelastusta ja autuutta, niin he osoittavat sitä kohtaan vain hetken halveksuntaa ajatellen, ettei heillä ole mitään hätää eikä vaaraa. Jos joku rohkenisi kosketella heitä heidän seuranpidoistaan ja syntisistä ajanvietteistään, niin hän saisi vastaansa ainoastaan heidän närkästyksensä, vihansa ja vastenmielisyytensä. Ja jos heitä muistutettaisiin siitä, mitä heidän Herransa ja Vapahtajansa on täytynyt kärsiä sentähden ja kuinka Hänen sielunsa on ollut murheissaan kuolemaan asti maksaaksensa sellaisten edestä ja sovittaaksensa kaiken heidän jumalattomuutensa ja maailmalliset himonsa, niin kaiketi voitaisiin odottaa palkaksi vähintäänkin naurua ja pilkkaa. Sillä hänen, joka tahtoo seurata suurinta joukkoa maailmassa, hänen täytyy välttämättömästi hävetä Vapahtajaa eikä hän saa rohjeta edes mainita, mitä me huonot maan madot olemme velvolliset osoittamaan Hänelle, vaan hänen täytyy ennemmin tehdä pilkkaa Vapahtajasta ja häväistä Häntä Hänen verisessä muodossansa, jos hän muutoin tahtoo kelvata ihmisille ja saavuttaa maineen, että hän on viisas, oppinut ja valistunut tässä maailmassa. Voi, jospa sellaiset surkeat, kurjat synnin orjat katselisivat omaa muotoansa rikkaan miehen esimerkissä! Hän eli kaikenlaisessa maallisessa kunniaassa ja hekumassa, ja jos joku hänen elämänsä päivinä olisi rohjennut muistuttaa hänelle iankaikkisuudesta ja siitä, kuinka hänen pitäisi katsoa köyhän sielunsa iankaikkista parasta, niin ei hän suinkaan olisi pitänyt sitä muuna kuin suuresti halveksittavana ja pilkkana; ja kuitenkin hänen täytyi lopulta liian myöhään itkeä hulluuttansa, kun hän heräsi palavassa helvetin vaivassa. Ah, jospa sittenkin ihmiset kerran ottaisivat tämän painavan opetuksen Jeesuksen omasta suusta vakavasti tutkittavakseen, niin he pian huomaisivat onnettoman ja kadotetun tilansa, kauhistuisivat sitä ja huutaisivat armoa Häneltä, joka yksin voi auttaa heitä, ehkä kuinkakin syvälle he olisivat vajonneet syntiin, Häneltä joka totisesti tahtoo auttaa heitä, niin totta kuin he muuten vielä haluavat saada apua ja niin kuin köyhinä synnin vankeina etsiä pelastusta, anteeksisaamista ja armoa Jeesuksen liitonveressä.

Jokainen järjellinen ihminen näkee helposti, ettei rikas mies rikkautensa tähden tullut vaivan sijaan, vaan epäuskonsa ja Vapahtajan puoleen kääntymättömän sydämensä tähden. Meidän ajalliset lahjamme eivät vaikuta tässä mitään asiaan. Jumalan hyvä edeskatsomus jakaa niitä niin kuin Hän viisauudessaan ja kaikkietäväisyydessään näkee hyödylliseksi antaa jokaiselle.

Se on totta, että rikkaus ja ylenmääräisyys maallisissa asettaa monta paulaa ihmisten eteen, joihin heidän sydämensä helposti kietoutuu, elleivät he valvomisen ja rukouksen kautta etsi sitä armoa, että he tulisivat varjelluiksi eivätkä koskaan etsisi sydämensä kalleinta tavaraa tämän maailman katoavaisessa rikkaudessa. Rikkaus voi saattaa ihmiset moninasiin kiusauksiin, sillä hyvinä päivinä he helpoimmin voivat tulla vietellyiksi suruttomiksi iankaikkisesta autuudestaan. ” **Mutta ne, jotka rikastua tahtovat, lankeevat kiusaukseen ja paulaan ja moniin tyhmiin ja vahingollisiin himoihin, jotka ihmiset vahinkoon ja kadotukseen upottavat.**” 1. Tim. 6: 9. Mutta vaikka rikkaus aina voi vietellä ihmiset sellaiseen mieleen, jossa he saavat vahingon sielulleen, niin kuitenkin Jeesuksen armo on aina voimallinen varjelemaan heidät, jos he tahtovat antaa varjella itsensä. Jos Jeesuksen rakkaus saa vaikuttaa heidän sydämessään ja jos he ensin ovat oppineet tuntemaan Hänen sovintonsa voiman, niin tämä on voimallinen varjelemaan heidät nuhteettomina Jeesuksen Kristuksen päivään asti, ja he lukevat mielellään vahingoksi ja loaksi maan päällä kaikki muut, että he ainoastaan voittaisivat Jeesuksen ja heidät löydettäisiin Hänessä. Vaikka rikkaus on vaarallinen, niin ei se kuitenkaan ole kadottavainen. Jokaisella säädyllä maailmassa on kiusauksensa ja vaaransa, joista me kuitenkin taidamme tulla varjelluiksi, jos me vain kuuliaisina lampaina kuulemme Jeesuksen ääntä ja seuraamme Häntä. Köyhyys niin kuin rikkauskin kiusaavat ihmisiä usein suuriin synteihin.

Niin muodoin ei rikkaus ollut se, joka kadotti tämän miehen, ei myöskään niin kuin moni luulee, hänen armottomuutensa köyhää kohtaan. Siihen ei löydy mitään perustetta meidän evankeliumissamme. Ne tuomitsevat liian kovasti, jotka syyttävät rikasta miestä armottomuudesta, että köyhän Lasaruksen täytyi maata hänen ovensa vieressä ja kerjätä muruja ja tähteitä hänen pöydältään. Se näyttää paljon todennäköisemmältä, että köyhällä Lasaruksella todella oli oleskelupaikka rikkaan miehen talossa, siinä tapauksessa että hän sai ravintonsa rikkaan yltäkylläisyydestä. Ja siltä myös näyttää kuin rikas mies iankaikkisuudessa itse muistelisi niitä hyviä töitä, joita hän ennen niin usein oli osoittanut Lasarukselle. Tämän vuoksi hän odottaa kiitollisuudeksi niin paljon vastapalvelua, että tämä kastaisi sormensa pään veteen ja jäähdyttäisi hänen palavaa kieltänsä. Jos rikas mies olisi tietänyt olleensa armoton Lasarusta kohtaan, näyttäisi siltä, ettei hän olisi voinut toivoa häneltä mitään lievitystä tässä tuskassansa. Mutta kun hän rukoilee isä Aabrahamia lähettämään Lasaruksen tekemään hänelle tämän vähäisen palveluksen, niin voimme havaita hänen rukouksensa tarkoituksen olleen tämän: minä olen niin usein lievittänyt Lasaruksen tuskaa ja ravinnut häntä, lähetä hänet nyt minun tyköni auttamaan minua jälleen, koska kerran hänen olonsa on tullut niin ihanaksi ja minun sitä vastoin niin onnettomaksi. Sitä

1. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

paitsi tämän rikkaan miehen kaltaiset ihmiset eivät useinkaan ole köyhiä kohtaan armottomia. Ehkä he eivät aina tee sitä sääliväisyydestä ja rakkaudesta lähimmäistä kohtaan, vaan pikemminkin se aika usein tapahtuu omasta rakkaudesta ja ylpeydestä tai myös luonnollisesta taipumuksesta olla antelias ja runsas maallisen hyvytensä kanssa.

Oikean syyn rikkaan miehen kadotukseen me löydämme Aabrahamin sanoista: ” **Poikani, muista, että sinä sait sinun hyväs elämässä**”. Toisin sanoen muista että sinä olet vastaanottanut hyväsi, ottanut ulos perintösi ja saanut sinun arpasi ja osasi eläessäsi, nimittäin, mitä sinä olet halunnut ja pyytänyt, sinun maallisen hekumasi, sen sinä olet saanut. Me näemme siis missä vika oli hänessä, nimittäin siinä, että hänen pääasiansa ja sydämensä korkein halu oli nauttia tämän maailman iloa, ja siinä hän oli löytänyt kyllyytensä ja kaikkensa ajattelematta, kuinka hänen kerran pitäisi kestää tuomiolla. Eläminen loistavassa hekumassa ja maallisessa ilossa oli hänen hyvänsä ja ainoa pyyntönsä, minkä hän myös sai ajassa. Mutta köyhän sielunsa autuudesta hän ei ensinkään pitänyt lukua, vaan löi laimin sen iankaikkiseksi vahingoksensa.

Tämän onnettomuutensa ja surkean perikatonsa hän olisi voinut välttää, jos hän tässä ajassa olisi halunnut käyttää samoja armonvälikkappaleita ja noudattanut samaa neuvoa, jotka Aabraham osoittaa hänen eläville veljillensä, nimittäin, että tulee kuulla Moosesta ja profeettoja. Mutta hän katsoi ylen ja löi laimin armon ajan eikä ajatellut, mikä loppu tulee sellaiselle elämälle. Daavid kuvaa sellaisia ihmisiä ja sitä suurta eroa, joka on näiden ja uskovaisten välillä, kun hän sanoo: ”... **vapahda minun sieluni ... Herra, tämän maailman ihmisistä, joiden osa on tässä elämässä, ja joiden vatsan sinä täytät tavarallasi: heidän lapsensa ravitaan, ja he jättävät tähteensä lapsukaisillensa. Mutta minä saan nähdä sinun kasvos vanhurskaudessa: minä ravitaan herättyäni sinun kuvas jälkeen.** Ps. 17: 13 - 15.

Jos me siis Aabrahamin neuvon mukaan yksinkertaisesti noudatamme Jumalan sanan ohjetta, kuulemme Moosesta ja profeettoja, tottelemme ja seuraamme Jeesuksen ja Hänen apostoliensa oppia, jossa autuuden tie on selkeästi meille esiintuotu, niin voivat rikkaan miehen veljet ja me kaikki välttää sen onnettomuuden, johon hänet oli syösty. Mitä siis opettavat Mooses ja profeetat? ” **Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo hänen päällensä, pitää hänen nimensä kautta synnit anteeksi saaman.**” Apt. 10: 43. Tämä on siis keino ja tie, jolla me taidamme välttää iankaikkisen kadotuksen ja tulla varjelluiksi siitä, johon me kaikki muutoin luonnosta olemme syyvät. Kaikki on valmistettu meille, lunastus on maksettu, vankila avattu, kahleet murrettu ja iankaikkinen liitonveri vuodatettu sovinnoksi Jumalan ja ihmisten välillä. Onko nyt tämä kaikki tapahtunut turhaan? Onko tämän maailman huono ilo meille kalliimpi kuin

1. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

iankaikkinen autuutemme? Hallitsevatko meidän omat himomme ja taipumuksemme sydämiämme niin, että Vapahtajalla ole mitään osaa niissä, Hänellä, joka kuoli rakkaudesta meitä kohtaan? O! malttakaa toki mielenne ja valitkaa ketä te tahdotte palvella; valitkaa niin, ettei teidän iankaikkisesti tarvitsisi katua sitä. Tahdotteko kylvää lihassa ja niittää lihasta turmeluksen vai tahdotteko kylvää hengessä ja niittää hengestä iankaikkisen elämän? O, te ihmiset, jotka olette lunastetut Jeesuksen pyhällä verellä, muistakaa kuitenkin, kuka on teidän oikea Herranne, joka teidät niin kalliisti on ostanut olemaan omaisuutensa kansa! Antakaa kallis arvo lunastuksellenne ja liitonverelle, joka on vuodatettu teidän edestänne, ettette kaiken maailman ilon ja hekuman tähden vaihtaisi pois lunastuksenne hintaa. Ajatelkaa myös hautaa ja iankaikkisuutta, niin eivät himonne ja halunne taida koskaan tyydyttää teitä ajatellessanne, että teidän kerran pitää kohdata Kristus tuomioistuimen edessä. Kuulkaa Moosesta ja profeettoja, uskokaa Jumalan sana ja antakaa sen olla teidän kallein asianne, että saatte syntienne anteeksiantamisen Jeesuksen veressä täällä armon ajassa, että taitaisitte ilolla kohdata Hänet, kun Hän kerran on ilmestyvä kunniansansa ja tuomitseva kaikkia kansoja.